



کارگران جهان متحد شوید



کمیونیستی



ارگان سازمان اتحاد فدائیان کمونیست ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۱ شماره ۱۲۰

صدای ما کارگران را نمیتوان خفه کرد

این گفته مارکس در مانیفست کمونیست که «تاریخ کلیه جامعه‌هایی که تا کنون وجود داشت تاریخ مبارزه طبقاتی است»... واقعیتی است که تاکنون کسی قادر به انکار آن نشده است. از دوران برده داری تاکنون پهنه تاریخ را که می‌نگری در همه عرصه‌ها و امور مبارزه طبقات اجتماعی عامل اصلی تحولات جوامع بشری بوده لاجرم تاریخ این تحولات نیز محسوب میشوند.

برخی مقاطع تاریخی هست که حوادث و اقدامات نمایندگان طبقات درگیر در این مبارزه چنان اثری از خود برجای میگذارد که آن واقعه و یا آن اثر بعنوان نمادی از خواست‌ها و آمال و آرزوها، در تاریخ مبارزه آن طبقه ثبت میگردد و نقشی جهانی تاریخ برعهده میگردد. اول ماه‌های یکی از این وقایع تاریخی است که بعد از ۱۲۰ سال همچنان نماد صف مستقل طبقه کارگر و تجلی انترناسیونالیسم وی به شمار میرود و خارج از ملیت، زبان، نژاد و جنسیت دربعدهی انسانی و جهانی همبستگی طبقاتی کارگران را در برابر نظام سرمایه داری به نمایش میگذارد. در سال ۱۸۸۶ فدراسیون کارگران آمریکا که تمام تلاشهای قانونی اش برای کاهش ساعات کارروزانه باشکست توأم شده بود. خطاب به کارگران که کاهش ساعات کار خواست همه آنها بود، اعلام داشت: برای کاهش ساعات کار به

بقیه در صفحه ۷

دوازدهم اردیبهشت ماه روز تجلی قدرت طبقه کارگر را گرامی میداریم

اعلامیه مشترک کمیته ایالتی تهران و کرج

مصاف کارگران با ظلم و ستم و استثمار سرمایه داران یک ستیز و پیکار دائمی است که همواره با فراز و فرودهایی توأم بوده و همیشه سرمایه داران با ترفند های مختلف از وعده های دروغین تا بگیر و ببند و شکنجه و زندان کارگران مبارز توسط که اتحاد کارگران میتواند قدرتی را بوجود آورد که هیچ نیرویی را یارای ایستادن در برابر آن نیست. اول ماه مه روز تجلی این قدرت است. روز بر آوردن فریاد بر علیه غارتگری و چپاول دسترنج کارگران توسط سرمایه داران، بر علیه فقر و گرسنگی و بی عدالتی و تبعیض، بر علیه استبداد و خفقان و زندان و اعدام است.

بقیه در صفحه ۵

گرامی باد اول ماه مه روز جهانی کارگر، روز همبستگی جهانی کارگران!



روز پرشکوه اول ماه مه در راه است. کارگران سراسر جهان هر سال بخاطر گرامیداشت پیروزی طبقه کارگر آمریکا در اول ماه مه ۱۸۸۶، این روز تاریخی را پاس میدارند. اهمیت تظاهرات و راهپیماییهای خیابانی از جانب کارگران در این روز بزرگ، بخاطر تجدید عهد و پیمان با آرمانهای طبقه کارگر، نشاندهنده اراده منسجم و همبستگی بین المللی علیه بورژوازی، بعنوان دشمن طبقاتی کارگران است. صفوف منسجم کارگران همراه با فریادهای اعتراضی و آزادیخواهانه، تجسم نیرو و اراده مستحکم طبقه ای است که برای سرنگونی نظام سرمایه داری، استقرار سوسیالیسم و گسترش

بقیه در صفحه ۴

اطلاعیه کمیته آذربایجان

بمناسبت اول ماه می در صفحه ۸



ویژه اول ماه می

"اعتصاب جهانی" در روز جهانی کارگر

نوشین شفاهی

با اعلام "اعتصاب جهانی" در روز جهانی کارگر، از طرف جنبش اشغال وال استریت یکی از عمده ترین نمادها، اول ماه مه برجسته شده است. جهانی بودن مبارزات کارگری تنها آلترناتیو تعرض جهانی سرمایه به طبقه کارگر است.

سرمایه داری جهانی در حال حاضر هنوز درگیر عمیق ترین بحران سیستماتیکش قرار دارد و تحمیل ریاضت اقتصادی بحساب میلیونها زحمتکش نه تنها بعنوان راه برون رفت از این بحران چاره ساز نبوده است بلکه پیچهای تندتر و وخیمی را در چشم انداز به انتظار نشسته است.

بقیه در صفحه ۲

گرامی باد اول ماه مه (۱۲ اردیبهشت ۱۹۳۱) روز تجلی همبستگی کارگران سراسر جهان



سازمان اتحاد فدائیان کمونیست فرا رسیدن اول ماه مه ۲۱۰۲ (۱۲ اردیبهشت ۱۳۹۱) روز تجلی همبستگی کارگران سراسر جهان را به همه کارگران و همزمان شادباش میگوید.

(اول ماه مه ۱۲ اردیبهشت) روز همبستگی جهانی کارگران در پیکار علیه نظام سرمایه داری است. در این روز میلیونها کارگر درسراسرجهان حلقه های اتحاد و همبستگی خود را درمبارزه علیه نظام سرمایه مستحکمتر میسازند.

بقیه در صفحه ۳

در این شماره ...

- اعتصاب جهانی صفحه اول
- اعلامیه شورای مرکزی صفحه اول
- اعلامیه مشترک صفحه اول
- اعلامیه کمیته کردستان صفحه اول
- صدای کارگران را صفحه اول
- تراکتهای سازمان صفحه ۵
- اعلامیه کمیته آذربایجان صفحه ۸



سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی و برقرار باد جمهوری فدراتیو شورائی

تاکید بر گلوبالیزاسیون از پایین توسط طبقه کارگر جهان با سلاح اعتصاب جهانی یکی از کلیدی ترین و انقلابی ترین هدف مبارزاتی مدافعین طبقه کارگر بوده است. هر چقدر الیگارشسی سیستم سرمایه بیشتر و بیشتر بر محور استثمارگرانه اش چرخیده و طبیعتی جهانی تر یافته همانقدر هم آرمان براندازی اش بر محور یک اقدام جهانی و همگرایی جهانی طبقاتی توسط طبقه کارگر و کمونیستهای مدافعش انسجام و قوام حیاتی ای بخود گرفته است. در حال حاضر اگر چه طبقه کارگر از یک چنین سازمان جهانی برای بسیج دادن نیروی طبقاتی اش برخوردار نیست ولی این واقعیت را کتمان نمیکند که پیروزیهای کوچک و بزرگ محلی و منطقه ای طبقه کارگر در هر کجای دنیا، حیات و بقایش به همبستگی و حمایت جهانی هم طبقه ای هایش بسته بوده است.

بدنبال بحران ۲۰۰۸ و بی خانمانی میلیونها نفر، افزایش درجه فقر، نرخ رو به افزایش درصد بیکاری بویژه در جوانان، کاهش دستمزدها و خدمات و سرویسهای دولتی و خصوصی سازی بسیاری از این سرویسها و امکانات، در سراسر دنیا اوضاع دهشتباری را بر طبقه کارگر تحمیل کرد که بدنبالش سلسله انقلابات و جنبشهای مبارزاتی یکی پس از دیگری و تحت تاثیر گرفته از یکدیگر، زمین را زیر پای سرمایه داری جهانی و رژیمهای مرتجعش بلرزه در آورد. شاخص این انقلابات در برخورداری از ساپورت جهانی توده های کارگر دیگر کشورها بود که تحولات و اعتلای انقلابی آنها هم به همین حمایتهای توده ای و طبقاتی مدیون بود. در تحولات مبارزاتی سال گذشته در خاورمیانه و افریقا، بطور مشخص مبارزات مصر تاثیر بسزایی در شکل گیری جنبش اشغال وال استریت داشت. این جنبش خیلی سرعت گسترده گشت و جنبه جهانی بخود گرفت. ولی یکی از مولفه های تداوم و بقای این جنبش، نقش نهادهای کارگری در این جنبش بوده است که بیشک بدون همیاری و ساپورت جنبش کارگری حیاتش میسر نبود.

در همان چند هفته اولیه که فعالین جنبش اشغال با حمله های پلیس آمریکا رویرو گشتند، اتحادیه معلمین در برپایی امکانات بهداشتی و توالتهای سیار این جنبش را به ادامه مبارزه تشویق کردند. بزرگترین اتحادیه سیستم درمانی - اس. ای. آی. یو - امر انتشارات بیانیه های جنبش را بزبان انگلیسی و اسپانیولی را بعهده گرفت و کاغذهای مورد نیاز را مجاناً در اختیار فعالین جنبش اشغال قرار داد.

بسیاری از اتحادیه های دیگر هم راهپیمایی های گسترده ای در اعتراض به دستگیریهای وسیع توسط پلیس، را سازماندهی کردند.

اوضاع بحرانی سرمایه داری

سرمایه داری جهانی در نشست جی ۲۰ سال ۲۰۱۰ در تورنتو تنها راه برون رفت از آن شرایط احتضار سرمایه را با پای فشردن بر اعمال شدیدتر سیاستهای نئولیبرالی دانستند. بیشتر از همیشه راه

را برای حرکت و فعل و انفعال سرمایه، کالا و خدمات بدون دخالت دولت باز کردند. بسته های حجیم نجات مالی از قبیل زدن سرویسهای اجتماعی و بیکارسازی ها و ریاضت اقتصادی، به جیب بخش خصوصی سرازیر شد. برای جلوگیری از اضمحلال بازار مالی جهانی و جلوگیری از فروپاشی اقتصادی این تنها بديل ناگزیر سرمایه داری بود. بسیاری از دولتها بدهی های کلانی برداشتند که این بسته ها را تامین کنند. بدنبال آن برای بازپرداخت این بدهی ها، سطح دستمزدها بشکل وحشیانه ای مورد هجوم قرار گرفت، از ۵٪ گرفته در اسپانیا تا بیش از ۴۰٪ در کشورهای بالتیک. ریاضت سفت و سخت اقتصادی توام با نفی هرگونه توافق جمعی، چه سازمانیافته توسط اتحادیه ها و چه نهادهای کوچکتر کارگری، در ارتباط با قراردادهای کاری و یا شرایط و مطالبات کارگری، طبقه کارگر عملاً در مقابل دستمزد پایین، کاهش بیمه های اجتماعی و سطح حقوق بازنشستگی خلع سلاح کرده است.

در آمریکا نه تنها این بسته های نجات مالی کارساز نبوده است بلکه قشر متوسط جامعه بسرعت در حال متلاشی شدن و به دامان طبقه تهیدست و کم درآمد جامعه سقوط کردن است. در حال حاضر کمتر از ۶۵٪ آمریکایی ها شاغلند و حدوداً ۴۸٪ از مردم یا در زمره کم درآمدها محسوب میشوند و یا در فقر و تهیدستی زندگی میکنند. مطابق آخرین سرشماری رسمی از هر دو نفر در آمریکا یک نفر خود را فقیر و کم درآمد بحساب می آورد. تنها در سال ۲۰۱۰ بیشتر از دو و نیم میلیون نفر در آمریکا بدامن فقر سقوط کردند.

در یورو- زون هم اوضاع نه تنها بهبود نیافته بلکه آثاری هم در جهت ترمیم اقتصادی در افشش دیده نمیشود بویژه در کشورهای جنوب اتحادیه اروپا، که بنظر نمرسد فشارهای آلمان برای هرچه بیشتر کاهش دادن بودجه های خدماتی و امکانات اجتماعی، معضل اقتصاد بحران زده کشورهای اروپا چون یونان و اسپانیا و پرتغال را حل کند. اصرار برای همگرایی اقتصادی اتحادیه اروپا با چنین اوضاعی که قرضهای ۱۶۰٪ و قدرت خرید نزدیک به ۰٪ اکثریت مردم، تشدید ریاضت اقتصادی فقط به شدت یابی بحران سیاسی و شورشهای بیشتر توده ای منجر خواهد شد. ریاضت اقتصادی ای که قرار بود در جهت دستیابی به استانداردهای اقتصاد آلمان - که رشد کم دستمزد و پایین نگه داشتن قیمتها و نرخ تورم، و همچنین صرفه جویی بیشتر و هزینه کمتر است- با حمله به سطح دستمزدهایی که همانموقع هم پایین بود شروع شد موقعیت معیشتی میلیونها نفر را بیشتر متشنج کرد. نرخ بیکاری در این کشورها بطور کلی بیشتر از ۲۰٪ و برای جوانان بیشتر از ۵۰٪ است.

در ایران نیز که تمامی این مظاهر شوم سیستم سرمایه داری سالها است که طبقه کارگر را در اعتراض به خصوصی سازیها، قطع بیمه های اجتماعی، اخراجها و نیمه وقت کردنها و عدم پرداخت بموقع حقوق و ... به اعتراض و اعتصاب و مبارزات طبقاتی کشانده، اکنون با تصویب شرم آورانه ۳۶۰ هزار تومانی حداقل دستمزدها و حذف

بارانه ها میلیونها زحمتکش را به فقر و فلاکت سیاهتری سوق داده است.

ریاضت اقتصادی در حال حاضر بعنوان تنها راه حل کسری بودجه و بدهی های بالای کشورهای بحران زده به مردم تحمیل شده است. ریاضت اقتصادی نه فقط برای تبدیل هزینه های کار به سرمایه، بلکه تهدید کارگران به تن دادن به هر شرایط ناامن و موقت و ضد انسانی ای در پیش گرفته شده است. و در بسیاری از کارخانه ها هم موقتا توانسته اند کارگران را با این شرایط مجاب کنند. و این فقط شامل ایران نمیشود که همینطور هم زبان رهبران کارگری را می برد و بر پشتشان در ملاء عام تازیانه میزند. رژیم سرمایه داری ایران سرکوب کرده است و برای بقایش بیشتر هم میکند. در غرب که سنت اتحادیه و سندیکا هنوز دست بالا را در مقابل کنتراکتها و قراردادهای کاری فردی دارد، تعرض بیشرمانه سرمایه داری در به عقب راندن مبارزات طبقاتی در این اوضاع نابسامان کارگران را بخشاء به گوشه رانده است. همنطور که بالاتر اشاره کردم مطابق مفاد قراردادها، اقدام کلکتیو کارگران چه در شکل اعتصاب یا تجمع و کم کاری ممنوع است و موجب فسخ قرارداد شده که کارگران را در معرض اخراج قرار خواهد داد. به زبان ساده تر، نه اتحادیه و سندیکا و هرگونه نهاد کارگری که در مضمون قراردادها دخالت و تصمیم گیری خواهد کرد. تلاش سرمایه داری در تجزیه و پراکنده کردن مبارزات یکپارچه کارگری مبین این واقعیت است که ضامن واقعی مبارزات کارگری، همبستگی و سازمانیابی طبقاتی آنان است. و این بدون حضور سازمان و تشکیلات طبقاتی ای که قادر به رهبری و بسیج مبارزاتی کارگران باشد، متحقق نمیشود.

چشم انداز مبارزاتی در سال ۲۰۱۲

سال گذشته با خیزشها و انقلابات مردمی مهر خورد و بزرگترین نوسان اجتماعی در سال جاری همچنان در خیزشهای توده ای خواهد بود. خشم و نفرت رو به افزون توده ها نسبت به بانیان این وضعیت محنت زا جان تازه ای در جنبش اشغال وال استریت که در فرمهای دیگری در حال بازتاب است، بخشیده است از جمله فراخوان "اعتصاب جهانی" که پیام اصلی اول ماه مه سال ۲۰۱۲ خواهد بود. در جریان بحران مالی ۲۰۰۸ با آن پیامدهای بسیار مخربش بر میلیونها توده کم درآمد و اقشار متوسط، بسیاری انتظار داشتند که عمر سیاستهای نئولیبرالی به انتهای خود رسیده و اقتصاد احتکار و سفته بازی و سلطه سیستم بازار آزاد در حال برچیدن است. آنطور که شاهد بودیم چنین اتفاقی نیفتاد. سرمایه داری جهانی تلاش بسیاری کرد که خود را از منجلاب غرق شدن برهاند و همچنان میکوشد که جهان بر محور سیستمش بچرخد و از هیچ اقدامی علیه ۹۹٪ مردم ابایی نداشته که این نظم را همچنان سر پا نگه دارد. در عصر گلوبالیزاسیون که کار و کارگر یک کالای جهانی است که با مقیاسهای جهانی عمل کرده و تاثیر پذیر است، ۹۹٪ جامعه کنونی را در چنگال بدهی، فقر، بیکاری و آینده ای حتی تاریکتر گرفتار ساخته است. این در مقابل

بقیه در صفحه ۳

"اعتصاب جهانی" در ...

۱ درصدی است که تمامی منابع ثروت و امکانات قدرت اهرمهای تصمیم گیری و فشار را در اختیار دارند.

جنبش اشغال با تاکید بر این خصیصه جهانی استثمار، در جهت بُعد جهانی دادن به جنبشش میکوشد. و مبارزه اش را با این شاخصها تعریف میکند:

۱- یک جنبش بدون رهبری است

۲- مخالف قهر و خشونت است

۳- سر سرنگونی الیگارش ۱ درصدی ها را دارد.

آنطور که بسیاری از فعالین این جنبش میل دارند که با آن نداعی شوند، انقلاب بدون قهر جهت پایان دادن به سیستمی است که برای سعادت ۹۹ درصد مردم بنا نشده و قادر به پاسخگویی به نیازهای آنها نیست. سیستمی که میدیا، بروکراسی، دموکراسی و تمامی احزاب آن اعم از پوزیسیون یا اپوزیسیون فاسد و در خدمت الیگارش غالب است. گذشته از کم و کاستی ها و آبرونی ای که در ادعای این جنبش با آنچه که از ملزومات حیاتی و اجتناب ناپذیر مبارزه طبقاتی با سرمایه داری است (سازمان طبقاتی و رهبری طبقاتی) ولی یکی از بزرگترین دستاوردهای مبارزاتی سال گذشته ۹۹٪ ها علیه تحمیل یک زندگی سیاه و ذلت بار توسط ۱ درصدی بالاشین، قلمداد میشود. بی شک این فراخوان نمادین جنبش اشغال، پتانسیل آنرا دارد که آغازگر پروسه شکل گیری یک انسجام جهانی از یک مبارزه طبقاتی شود که در بستر خود نهادها و تشکلات مورد نیازی که قدرت پاسخگویی به این ضرورت را دارد، ایجاد کند. یا اساسا ظرفی جهانی برای بازتاب مبارزات کارگری و جنبشهای انقلابی کشورهای دیگر باشد. در حال حاضر وظیفه هر کمونیست و جریان کمونیستی همیاری در تسریع این امر است. آشکال این همیاری طبعاً در عرصه های مختلف مبارزاتی، مطابق با ملزومات آن مبارزه شکل میگیرد.

طبقه کارگر در ایران هم مانند هم طبقه ای هایش در هر کجای دنیا، دهها سال است که اعتصاب میکند، بست می نشیند، تحصن میکند و تظاهرات براه می اندازد و به دستاوردها و پیروزیهای کم یا بیشی هم رسیده است ولی این پیروزیها در مقابل اعتصابات بی شمار کارخانه های بسیار، اندک بوده است. و سرمایه داری همچنان در حال اخراج کردن، دستگیر و شکنجه کردن، خصوصی کردن و تحمیل صدها مشقت به طبقه کارگر بوده است. هر چقدر به این تجارب تلخ و شیرین مبارزاتی افزوده میشود نیاز به یک مبارزه یکپارچه و سازمانیافته و رهبری طبقاتی عیان تر، حیاتی تر و محسوس تر بنظر می آید. شخصاً بطور قطع نمیدانم که جنبش اشغال این توانایی را در پروسه تدوینش بدست خواهد آورد که زمینه ساز یک شبکه جهانی طبقاتی شود یا نه؟ ولی همانطور که در بالا اشاره کردم میتواند تلاش نمادینی باشد برای جان دادن به چنین مبارزه و نهاد طبقاتی اش. ولی در جایگاه یک کمونیست وظیفه

خود میدانم که از هر اقدامی که امر مبارزاتی طبقه کارگر را تسریع و یا دامن میزند، حمایت کنم حال این تلاش در بُعد محلی اش باشد و یا با پتانسیل جهانی اش.



روز جهانی ستیز طبقاتی کارگران علیه سرمایه

داری گرمی باد

زنده باد سوسیالیسم

بقیه از صفحه اول

اعلامیه شورای مرکزی بمناسبت اول ماه می ..

کارگران جهان امسال این روز تاریخی را در شرایطی برگزار میکنند که بحران نظام سرمایه داری در سراسر جهان هنوز فروکش نکرده است. بحرانی که به همراه خود جنگ و کشتار، گرسنگی، تشدید استثمار، بیکاری، تورم، گرانی و چپاولگری سلاطین سرمایه را در سراسر جهان به نهایت رساند. هرچه بار سنگین اقتصادی و اجتماعی و سیاسی این بحران سنگینتر میشود، هرچه فقر و مسکنت، زندگی انبوه عظیم توده های مردم جوامع مختلف را به سطح نازلتری سوق میدهد. و هرچه تضاد طبقات ستمگر و ستمکش و دنیای کار و استثمار و فقر، با دنیای سرمایه و ثروتهای بیکران، آشکارتر میگردد، سلاطین سرمایه و مرتجعین رنگارنگ حامی آنها، قانون و مذهب و اخلاق و سرکوب را یکجا به میدان میاورند تا آنچه را که ممکن است هستی سرمایه را دستخوش پریشانی سازد، منکوب سازند. اکنون عوارض این بحران آنچنان دامنگستر شده است که در نتیجه فشار کمرشکن آن، میلیونها کارگر و زحمتکش در دفاع از حق معیشت خود هر روز دست به اعتراض و اعتصاب میزنند. اعتصابات و تظاهرات عظیم کارگران در کشورهای آمریکا، اروپا در سال گذشته، پدیداری جنبش های ضد سرمایه داری اقشار مختلف مردم زحمتکش، بویژه جوانان در کشورهای معظم سرمایه داری و جنبشهای اجتماعی در کشورهای استبداد زده خاورمیانه و شاخ آفریقا، نمونه های غلیان توده ای علیه ظلم و ستم و استثمار و سرکوبگری نظامی است که خود را تنها به زور سرکوب و فریب سرپا نگه داشته است.

رژیم جمهوری اسلامی ایران نیز همانند همپالیگهیهای خود در سراسر جهان در چالش با بحرانهای داخلی و حل تضادهای خارجی خود، میکوشد باتشدید استثمار کارگران و زحمتکشان بار اصلی بحران، بویژه اثرات تحریم اقتصادی را بردوش توده های زحمتکش مردم قرارداد دهد. در سال گذشته درحالیکه جمهوری اسلامی برای عقب نماندن از قافله سالاران بازار آزاد و سیاست نئولیبرالیسم ورشکسته، با پیاده کردن شتابانک اوامر بانگ جهانی و صندوق بین المللی پول و با اعمال سیاست های اقتصادی ضد کارگری خود، طبقه کارگر و توده های زحمتکش مردم را به زندگی در شرایطی سخت تر از آنچه تاکنون بوده است سوق داده است، کارگران ایران نیز از پای ننشسته اند بلکه در مواجهه با تعرض عنان گسیخته دولت و سرمایه داران به سطح معیشت خود، در برابر اخراجهای دسته جمعی، پائین نگه داشته شدن سطح دستمزد ها، و عدم پرداخت ب موقع حقوق،

نبود تضمین شغلی، ایمنی محیط کار، قراردادهای موقت، عدم شمولیت بیمه های اجتماعی به عموم کارگران و نبود تشکل و حزب و از ادیهای سیاسی به اعتصابات و اعتراضات متعددی دست زده اند و بمثابه بخشی از گردان پرتلاریای جهان در مصاف با یکی از ارتجاعی ترین حکومت های سرمایه همواره با دستگیری، اخراج و سرکوب و زندان و شکنجه مواجه بوده اند.

کارگران مبارز ایران!

روند حوادث در یکسال گذشته در جهان و در منطقه خاورمیانه و کشور ما ایران مبین این واقعیت تاریخی و انکارناپذیر است که نظامهای سرمایه داری برای برون رفت از بحرانهای گریبانگیر خود، جز حمله به دست اوردهای مبارزاتی کارگران، اخراج و بیکارسازی دسته جمعی، بورش به دستمزدها و سطح معیشت کارگران و زحمتکشان و ایجاد جنگ و کشتار و سرکوب حرکت های اعتراضی و فریب توده های زحمتکش مردم راه دیگری نمی پیمایند. اکنون در این مصاف، کارگران و همه آنهاست که بار فشار سنگین بحران اقتصادی و ستم و استثمار نظام سرمایه داری را برگرده خود احساس میکنند راهی جز مبارزه و مقابله و عقب راندن سنگر و به سنگر دشمنان خود و سرانجام غلبه بر اقلیت استثمارگر و ستمگر حاکم ندارند.

اول ماه مه (۱۲ اردیبهشت) امسال فرصتی است تا در اتحاد با کارگران سراسر ایران و جهان صدای اعتراض خود را به وضعیت موجود بلند کنید با طرح شعار محوری کار - مسکن - آزادی و سایر شعارها و مطالبات خود، بویژه آزادی کارگران زندانی و همه زندانیان سیاسی، روز اول ماه مه را به روز گسترش مبارزه علیه نظام حاکم مبدل کنید. رژیم جمهوری اسلامی تا به حال حتی به گماشتگان خود در میان کارگران نیز اجازه راهپیمایی در این روز را نداده است. در روزهای آینده نیز اگر چنین اجازه ای برای افرادی نظیر کمالی، محبوب و غیره که خود را باصطلاح نماینده جامعه کارگری محسوب میدارند، صادر شود، تنها بمنظور گردآوری عده ای از کارگران برای نمایش مضحک مراسم دولتی بنام «اول ماه مه» خواهد بود.

کارگران برای برگزاری مراسم اول ماه مه روز جهانی کارگر نیازی به اجازه گرفتن ندارند. این روز متعلق به جنبش کارگری است. روزی است که کارگران سراسر جهان با طرح مطالبات خود در صف متحدی در برابر نظام سرمایه داری ظاهر میشوند.

سازمان اتحاددانیان کمونیست از همه کارگران دعوت میکند تا در روز اول ماه مه (۱۲ اردیبهشت ۱۳۹۱) در هر کجا که هستند دست از کار بکشند و با سازماندهی تجمعات و گردهماییهای مختلف همبستگی خود را با هم طبقه ای های خود در سراسر جهان اعلام دارند.

کارگران پیشرو، رفقا و فعالین سازمان

برای بزرگداشت اول ماه مه وارد اتحاد عمل بشوید

بقیه در صفحه ۷



اعلامیه کمیته کردستان بمناسبت اول ماه می ... انترسیونالیسم بپا خاسته اند. روز اول ماه می برای کارگران تنها جشن بزرگ همبستگی به شمار نمی‌رود. این روز پیش از هر چیز روز پاسداری از سنتهای مبارزاتی کارگران، روز تشدید مبارزه برای تحقق مطالبات و آرمانهای کارگران و آزادی از قید و بند هزاران درد و مصیبت نظام سرمایه داری است. روز نمایش ارداه پولادین تولیدکنندگان نعمتهای مادی و آفرینندگان مایحتاج و ابزار پیشرفت و تعالی جامعه بشری است. روز اول ماه می، نمایش قدرت و توان اجتماعی طبقه ای جهانی است. به همین خاطر روزی بین المللی میباشد. اما طبقه کارگر هر کشوری با مرتبط ساختن گرامیداشت چنین روزی، برگزاری مراسم اول ماه می با مبارزه خویش در سطح ملی، قادر خواهد بود در مراسم بزرگ جهانی مشارکت کند. صد و بیست شش سال پیش، هنگامی که کارگران امریکا، با شعار تعیین ساعت کار به خیابانها سرازیر شدند، در صف پیشین جنبش ایستادند که تعیین ساعات کار در تمامی کشورهای سرمایه داری، بعنوان اساسی ترین مطالبات خویش اعلام کرده بودند. به همین خاطر فریاد مبارزه کارگران شیکاگو در اول ماه می ۱۸۸۶ در سرتاسر جهان انعکاس یافت و از آن زمان به بعد هر سال یاد و خاطره مبارزه قهرمانان آنها با تشدید مبارزه برای تحقق مطالبات کارگران گرامی داشته میشود.

اعلام روز اول ماه می بعنوان روز جهانی کارگران از جانب انترناسیونال دوم نیز با تاکید بر اهمیت جهانی مطالبات کارگران و تاثیر متقابل آنها در هر نقطه ای از جهان انجام گرفت و به سنتی همیشگی تبدیل گشت. در طول بیش از یکصد سال اخیر، طبقه کارگر در سطح جهانی، پیروزیهای عظیمی به دست آورده است. مهمترین مطالبات خویش در بیشتر زمینه ها را محقق ساخته است. با پیروزی انقلاب کبیر سوسیالیستی اکتبر، جهان سرمایه داری را دچار تفرقه نمود و نظام نوینی پایه ریزی نمود و پس از جنگ جهانی دوم در بسیاری از کشورهای دیگر قدرت را بدست گرفت اگر چه در نتیجه بحران در چنان سوسیالیسمی که از درک ناتمام از استقرار سوسیالیسم و ابزارهای حفظ آن یعنی دیکتاتوری پرولتاریا انجام گرفت، طبقه کارگر حاکمیت خویش را از دست داد و پروسه بازگشت جامعه بسوی سرمایه داری آغاز گشت. اما سنتهای سوسیالیستی طبقه کارگر و دستاوردهای آن، جایگاه تاریخی خویش را در پیشرفت و تعالی جامعه بشری حفظ نمود. شکست درک بوروکراتیک از سوسیالیسم علیرغم تمامی نتایج تلخ آن، با تجارب خویش، به تجارب جنبش طبقاتی کارگر جهان افزود و اراده طبقه کارگر در بازسازی، رشد و گسترش و استقرار سوسیالیسم در آینده، بعنوان آرمان والای انسانی مستحکم تر نمود. زیرا که کارگران به تجربه، به اثبات رسانده اند که هر شکستی را با تجربه اندوزی از آن شکست به پلی برای پیروزیهای بزرگ تبدیل خواهند نمود. این تجربه بزرگ اول ماه می خونین کارگران شیکاگو بود که انعکاس آن اکنون هر سال در سرتاسر جهان

ایران به استقبال روز اول ماه می خواهد رفت، به این امید که بتواند اتحاد و انسجام خویش را مستحکم تر سازد، خود را سازمان دهد و بر ویرانه های جمهوری اسلامی، نظامی بدون استثمار و آزاد و دمکراتیک مستقر سازد.

زنده باد اتحاد و همبستگی بین المللی کارگران!

زنده باد سوسیالیسم



سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران برقرار باد جمهوری فدراتیو شورایی ایران!

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست - کمیته ایالتی کردستان

در نیروی متحد کارگران، بیش از پیش به گوش می رسد. در ایران که رژیمی دیکتاتوری - مذهبی به نام جمهوری اسلامی حاکم است، به کارگران اجازه داده نمی شود که به هیچوجه آزادانه تجمع کنند. رژیم جمهوری اسلامی هر سال در چنین روزی از طریق ارگانهای ضد کارگری خویش مراسم فرمایشی برگزار میکند تا از این طریق مانع برگزاری هرگونه مراسم مستقل از جانب کارگران گردد. مدت زمان مدیدی است که طبقه کارگر ایران قادر نیست نقش مؤثر خویش را در روند وقایع سیاسی - اجتماعی ایران ایفا نماید. تلاش بی وقفه کارگران چه در رژیم شاه و چه در دوران رژیم جمهوری اسلامی، همیشه با زندان، شکنجه و اعدام پاسخ داده شده است. رژیم جمهوری اسلامی ایران نیز همانند تمامی حکومتهای سرمایه داری، همیشه جار و جنجال تبلیغاتی به راه میاندازد تا اینکه به توده ها و بخصوص کارگران و جوانان بقبولاند که سوسیالیسم و کمونیسم از میان رفته است. علیرغم جار و جنجال رژیم علیه کمونیسم، ایمان طبقه کارگر ایران نسبت به سوسیالیسم سست نگردیده. بلکه ضرورت تاریخی تغییر و تحولات انقلابی در جامعه و دفاع سرسختانه آنها از دمکراسی و سوسیالیسم افزون گردیده است. بعد از فروپاشی بلوک شرق، رقص و پایکوبی بی حد و حصر از جانب جهان سرمایه داری را شاهد بودیم. علیرغم اینکه اکنون بیش از دو دهه است که جهان سرمایه داری حاکمیت خویش را بر دنیا گسترانیده است، اما هنوز هیچگونه تغییر و تحول بنیادی به سود هیچکدام از اقشار اجتماعی جهان روی نداده است. بر عکس، فقر، جنگ و نا امنی گسترش یافته است. به همین خاطر هنوز شرایط مناسب وجود دارد تا افکار و عقاید سوسیالیستی در میان طبقه کارگر و تمامی زحمتکشان تبلیغ و ترویج گردد.

اکنون طبقه کارگر ایران در وضعیتی بسیار نا مساعد از نظر اقتصادی - اجتماعی بسر میبرد. در چهار چوب تبلیغات ضد کارگری جمهوری اسلامی ایران، نهادهایی همچون وزارت کار، خانه کارگر و ارگانههای دیگر همانند آنها در دفاع از حقوق کارگران حرف و حدیث خالی از محتوا بر زبان می‌رانند. در حالیکه این ارگانها هیچ ارتباطی با کارگران ایران نداشته و ندارند، آنها تنها ابزار منافع طبقاتی سرمایه داران و نظام مذهبی حاکم هستند. بدلیل شرایط دیکتاتوری و سرکوب سالیان گذشته، هرگونه ارتباط ما بین طبقه کارگر و اقشار اجتماعی همچون زحمتکشان، فرهنگیان، کارمندان و غیره در سطحی پایین قرار دارد. با این وجود رژیم قادر نگردیده این ارتباط هر چند ضعیف را بطور کامل از هم بگسلد. هر چند وجود انجمنهای اسلامی در کارخانجات و سیستم پلیسی، موجب جدایی و تفرقه در میان کارگران گردیده و علیرغم تمامی فشار و تعقیبات پلیسی، در طول سالهای اخیر اعتصابات و تظاهرات کارگری به صورتی پی در پی اتفاق افتاده است. در شرایط کنونی راه حل مشکلات طبقه کارگر همچون دیگر اقشار ایران در گرو سرنگونی جمهوری اسلامی ایران است. اکنون پس از ۳۴ سال درد و رنج، فقر و گرسنگی، جنگ و خانه خرابی، شکنجه و اعدام حاکمیت سیاه جمهوری اسلامی، طبقه کارگر

کار، مسکن، آزادی

کراسی با ۱۷۰ دیبخت
اول ماه می، روز جهانی
کارگر، روز دست های بین
بسته و بنواد
با ضربه ای داغ نمسته
خورده تاریخ اول ماه می
روز زرم است
با ضربه تا زمین زیر
ضربات تمام های ما به برده
در آید، و خون ستمکاران
چون رودخانه ای بر
سنگریش ضبا باها جاری
گردد.

زنده باد سوسیالیسم!



بقیه از صفحه اول

اعلامیه مشترک کمیته
کرج و تهران ...روز فرا خواندن تمامی
کارگران و زحمتکشان و
تهی دستان جامعه برای
گرد آمدن به زیر یک

پرچم فقر و استثمار و تحمیل غیر انسانی ترین شرایط زندگی بوده و کارگران حتی برای تحقق ابتدایی ترین حقوق انسانی خود برای کار و امنیت شغلی، برای ایستادن در برابر حاکمیت سرمایه داران است، حاکمیتی که تنها ره آورد آن برای کارگران تشدید دستمزد های متناسب با نرخ تورم، ساعات کار کمتر، بیمه بیکاری، تامین اجتماعی واقعی، مسکن مناسب، آینده تضمین شده و ... نباید امید به حاکمیت سرمایه داران داشته باشند. حاکمیت سرمایه داران برای حفظ امنیت سرمایه و سرمایه داران است و اگر هم در نتیجه مبارزات کارگران به پاره ای از این خواسته ها به طور نیم بند پاسخ دهد صرفاً برای تضمین امنیت سود بری سرمایه داران است و بس. پیکار برای تحقق خواسته های صنفی گامی مهم برای متشکل و یک صدا شدن کارگران در واحدهای صنفی و در سطح جامعه است ولیکن متوقف شدن در طرح خواسته های صنفی از رژیم سرمایه در حالیکه همیشه با سرکوب و بازداشت و زندان مواجه میشویم صرفاً منجر به مشروعیت بخشیدن به این رژیم خواهد شد. چگونه میتوان از رژیمی که تقاضای کارگران برای بازگشت به کار را با گلوله باران هوایی و کشتار آنها پاسخ میدهد، از رژیمی که تلاش برای ایجاد سندیکای مستقل را جرم دانسته و رهبران آن را به بند کشیده و تحت وحشیانه ترین شکنجه ها قرار میدهد، از رژیمی که با تحمیل ارتجاعی ترن قوانین کار به کارگران دست کارفرما را برای هر اقدام غیر انسانی باز گذاشته، از رژیمی که اعتراضات کارگران برای عدم دریافت ما هها حقوق عقب افتاده در واحدهای صنفی مختلف را با خشونت و سرکوب و بازداشت پاسخ میدهد، از رژیمی که بیهج گونه صدای اعتراض و مخالفت با خود را بر نمی تابد و کمترین حقوق انسانی را برای کودکان، زنان، جوانان قائل نیست و ولی فقیه را حاکم بر جان و مال و زندگی آحاد جامعه میدانند، از رژیمی که حمایت از رژیم های جانی و دد منش منطقه چون سوریه و عراق و باندهای تبهکار و جنایتکار اسلامی را سرلوحه اقدامات خود قرار داده، انتظار داشت ابتدایی ترین نیازهای یک زندگی انسانی را برای کارگران برآورده کند.

- * لغو فروش نیروی کار، لغو قوانین استثمار گرانه سرمایه داری و در یک کلام برچیدن بساط سرمایه داری تنها شرط برقراری عدالت و برابری است.
- * زنده باد اول ماه مه روز تجلی همبستگی کارگران سراسر جهان علیه نظام سرمایه داری
- * اتحاد کارگران ضامن پیروزی آن ها است
- * مرگ بر رژیم سرمایه داری جمهور اسلامی
- * زنده باد سوسیالیسم

کمیته های ایالتی تهران و کرج



تراکت ۱ - پمناسپت اول ماه مه

اول ماه مه را برگزار میکنیم

کارگران مبارز سراسر ایران

هرچه به اول ماه مه نزدیکتر می شویم و هرچه تلاش برای برپائی متحد مراسم اول ما مه بیشتر میشود رژیم اسلامی سرمایه به تلاشهای ضد کارگری خود می افزاید. رژیم جمهوری اسلامی پاسدار نظم استثمارگرانه و ستمگرانه سرمایه و مدافع منافع کلیه مرتجعین که از آمادگی کارگران رزمنده برای به میدان آمدن در روز اول ماه مه و طرح مطالبات و شعارهای خود و اعلام همبستگی با کارگران سراسر جهان وحشت دارد. حتی از دادن اجازه راهپیمائی به تشکل های خود ساخته خویش نیز خودداری میکند.

با تبدیل تعطیلی اول ماه مه به اعتصاب تظاهراتی مستقل و طرح شعارها و مطالبات خود تمام ترندهای رژیم را نقش بر آب سازیم.

ما همه کارگران را به شرکت متحدانه در فراخوانهای کمیته های کارگری، کارگران پیشرو و سازمانهای انقلابی فرامیخوانیم.

وعده ما در روز اول ماه مه

محل تجمعات را از طریق مختلف بوسیله دوستان و آشنایان و ارتباطات و امکانات در سطح وسیع به اطلاع عموم کارگران محل کار و زندگی خود برسانید.

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

پنجم اردیبهشت ۹۱

تراکت شماره ۲ - پمناسپت اول ماه مه

کارگران مبارز

تلاش برای تشکل حزبی و توده ای، دو عرصه لاینفک مبارزه متحد کارگران در تحقق مطالبات اقتصادی و سیاسی جاری و سرانجام برانداختن نظام سرمایه داری

و برپائی جامعه سوسیالیستی است. سطح آگاهی طبقاتی خود را ارتقاء دهید و صفوف خود را در برابر نظام سرمایه داری فشرده تر کنید.

زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر

نابود باد نظام سرمایه داری

زنده باد سوسیالیسم

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست ششم اردیبهشت ۹۱

اعتصاب، تظاهرات و تجمعات حق مسلم ماست





تراکت شماره ۳ - پمناست اول ماه مه



سازمان اتحاد فدائیان کمونیست همه کارگران را به شرکت در تظاهرات اول ماه مه فرامیخواند. هرکجا که هستید و به هر طریق که میتوانید در اتحاد با هم با سازماندهی تجمعات و تظاهرات و طرح شعارها و مطالبات خود این روز بزرگ را گرامی دارید.

تلاش کنید در اتحاد عمل با نیروهای پیشرو و انقلابی کارگری روز اول ماه مه را به روز گسترش هرچه بیشتر مبارزات علیه نظم استثمارگرانه و ستمگرانه حاکم بدل کنید.

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

هفتم اردیبهشت ۹۱

تراکت شماره ۴ - پمناست اول ماه مه



« کارگران سراسر جهان متحد شوید، زنجیرهای بردگی را بکشائید. شما با ارتش های بزرگ خود میتوانید بر هر خودکامگی فائق آئید. » برتولد برشت

در روز اول ماه مه، با تاکید بر هویت طبقاتی خود بصورت یکپارچه و فارغ از مذهب، ملیت و زبان و جنسیت، همبستگی سراسری خود را در مقابل طبقه سرمایه دار به نمایش بگذارید. ما از همه کارگران پیشرو و فعالین سازمان دعوت میکنیم به یاری هم، در مراسم اول ماه مه به شکل گیری صف مستقل و آگاه کارگری همت گمارند.

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

ششم اردیبهشت ۹۱

تراکت شماره ۵ - پمناست اول ماه مه



اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی و روز اعتراض علیه ستم و استثمار و زور و سرکوب طبقه حاکم است.

با شعار کار - مسکن - آزادی - نابود باد سرمایه داری - زنده باد سوسیالیسم، روز جهانی کارگر را به نقطه عطفی در مبارزه علیه نظام اسلامی سرمایه تبدیل کنیم.

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

ششم اردیبهشت ۹۱

بزرگترین

بانی های روزی

جبهه های مبارزه

بناهای مائوس های

بناهای روزی روزی

نورانی های میزوری تار

و زنده ها به سار

شاهان و طغیان

کودن یو سار

بنیادهای پاراسن

سینسهای ناسا یوی

سار ماهی های حاکم

جانیس کرنگار و

زنده های شمشیر

نابینان ها و یو سار

زنده های کرنگار و

سار ماهی و ناله شمشیر

بینه!

فرانس باد اول ماه

به روز جبهه های

شمشیر

کارگران!

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

IFCL

کمیته کردستان

نشریه کمیته های سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

ریگای گه ل (ارگان کمیته کردستان سازمان) شماره ۶۳ منتشر شد

پاراسیلکا (نشریه جوانان و نوجوانان کیه کردستان) شماره ۲۲ منتشر شد

راه سرخ (نشریه فعالین داخل کشور) شماره ۳ منتشر شد

راه سرخ

نشریه فعالین سازمان اتحاد فدائیان کمونیست شماره ۳ فروردین ۱۳۹۱

دان الدوزو

برای دریافت نشریات سازمان اتحاد فدائیان کمونیست به سایت سازمان مراجعه نمایند

www.fedayi.org

www.azerfedayi.org

دان الدوزو

برای دریافت نشریات سازمان اتحاد فدائیان کمونیست به سایت سازمان مراجعه نمایند

www.fedayi.org

www.azerfedayi.org

صدای ما کارگران را...

سازمانی متحد و منضبط نیاز است که موثرتر از هزار قانون خواهد بود. و سپس کارگران را به اعتصاب عمومی برای تحقق روزگار هشت ساعته فراخوان داد. البته قبل از آن در این دوران اعتصابات متعددی در آمریکا در اعتراض به شدت استثمار و بی حقوق انجام گرفته بودند. از جمله در سال ۱۸۷۵، پانزده هزار کارگر بافنده در فالریو آمریکا، به مدت دو ماه دست به اعتصاب زده بودند. در همین سال اعتصاب معدنچیان پنسیلوانیا صورت گرفت که بیش از هفت ماه طول کشید که با سرکوب خونین بورژوازی آمریکا روبرو شد. در اینجا بورژوازی آمریکا با اجیرکردن مزدورانی تلاش کرد تا با ترور رهبران اعتصابات اراده کارگران را درهم شکنند، معهدا این اقدامات تروریستی نتوانست اراده کارگران را درهم شکند علیرغم دستگیری گروهی از معدنچیان، و با وجود اینکه نوزده تن از رهبران کارگری را در دادگاه های خود محکوم و به جوخه اعدام سپردند. اما این اقدامات نیز کارساز نیافتاد و اعتصابات همچنان تنها وسیله موثر جنبش کارگری به کارگرفته شد و بعد از شکست یک دوره از تلاشها و اقدامات قانونی، بار دیگر در سال ۱۸۸۶ موج وسیعی از اعتصابات و تظاهرات از نیویورک تا سانفرانسیسکو را فراگرفت. خواست اصلی اعتصاب کنندگان روزگار هشت ساعته بود. در ادامه این حرکتها، در اول ماه مه، همین سال «چهل هزار کارگر اعتصابی در شیکاگو به خیابانها ریختند. این تظاهرات تا سوم ماه مه نیز ادامه داشت. نیروهای سرکوب به روی کارگران آتش گشودند. شش تن از کارگران جان باختند و دهها تن دیگر نیز زخمی گردیدند.

دولتی زیر فشار افکار عمومی و اعتراضات وسیع داخلی و بین‌المللی، مجازات دو تن از محکومین را به حبس ابد تقلیل دادند. یکی از کارگران، قبل از اعدام خودکشی کرد و چهار تن دیگر را در یازدهم نوامبر ۱۸۸۷ به جوخه اعدام سپردند. در همین سال اعتصاب عظیم کارگران راه‌آهن بخش شرقی ایالات متحده نیز به خاک و خون کشیده شد و دهها تن از کارگران کشته و زخمی شدند.



بدین ترتیب بار دیگر تلاش کارگران برای بهبود شرایط کار با کشتار پاسخ گرفت. اما هنوز صدای پرصلابت نماینده کارگران شیکاگو در سراسر جهان طنین انداز است که در مقابل جلادان خروش برآورد «صدای ما کارگران را نمیتوان خفه کرد» و این جملات در مبارزات کارگران در سراسر جهان پژواکی دیرین یافت.

با این کشار سبعانه صدای کارگران شیکاگو نه تنها خفه نشد بلکه در سراسر جهان و میان هم طبقه ای های آنها پیچید و به شعار میلیونها نفر از کارگران جهان مبدل شد. یکی از نمایندگان کارگران با این گفتار در واقع خود دادگاه و بطریق اولی نظام سرمایه داری را به محاکمه کشید و آنرا به مصاف طلبید وقتی فریاد زد «اگر شما تصور میکنید که با دار زدن ما میتوانید جنبش کارگری را که میلیونها زحمتکش و ستمدیده جهان نجات خود را در آن میبینند. از بین ببرید، ما را دار بزنید، ولی مطمئن باشید که با کشتن ما فقط جرعه ای را خاموش میکنید، ولی هیچگاه نخواهید توانست شعله های عظیم جنبش کارگری را خاموش سازید» واقعیت این است که جهان سرمایه داری با همه جنایات و کشتارها، زندانها و شکنجه گاه های خود نتوانست صدای کارگران را خفه کند اگرچه در آن روزها اعتصاب کارگران شیکاگو با گلوله پاسخ گرفت و سرمایه داران نمایندگان آنها را به دار آویختند. اما مبارزه تداوم یافت و بالاخره کارگران برای اولین بار روزگار هشت ساعته و بسیاری دیگر از خواست های خود را بر سرمایه داران تحمیل کردند و با اتحاد و همبستگی خویش رژیم سرمایه را مجبور به عقب نشینی نمودند.

انگلس آموزگار بزرگ پرلتاریا درباره اهمیت مبارزات کارگران آمریکا میگوید « آنجا به هیچ

وجه نمیتوانست پیشگویی شود، این بود که جنبش بتواند در یک مدت کوتاهی با یک چنین نیروی مقاومت ناپذیری تجلی نماید و همچون حریقی در علفزار گسترش یابد و جامعه آمریکا را با ستون های اصلی آن به لرزه درآورد». و براسستی مبارزات و ایستادگی کارگران آمریکا و سرانجام پیروزی آنها بروشنی نشان داد که با کشتار و محاکمه و دار زدن «صدای کارگران را نمی توان خفه کرد» این کلمات بر پرچم خونین مبارزه طبقه کارگر نقش بست و الهام بخش مبارزات آنها در سراسر جهان شد. از آن پس در هر گوشه جهان و هر جا که ستم و استثمار است اول ماه مه ماثابه روز تجلی همبستگی جهانی طبقه کارگر در مقابل نظام سرمایه داری جشن گرفته میشود و صدای رهبران جنبش کارگری آمریکا در صفوف بهم پیوسته کارگران و در همبستگی جهانی آنها پژواک مییابد و افق درخشان آینده ای تابناک را که در آن اثری از ستم و استثمار، زور و سرکوب و جنگ و کشتار نباشد، به بشریت نوید میدهد. آری با دار و درفش و زندان و شکنجه نمیتوان صدای کارگران را خفه کرد.

یادی شیشوانی

بقیه از صفحه اول

اعلامیه شورای مرکزی بمناسبت اول ماه می .. در هر جا و مکانی که مناسب میدانید فراخوان تجمع و تظاهرات بدهید.

اعلامیه ها، تراکت ها و فراخوان های سازمان و کمیته های محلی آن را بدست کارگران برسانید. یا شعارهای مستقل خود در سایر تجمعات و مراسم ها شرکت کنید.

اول ماه مه امسال فرصت دیگری است تا در هر کجا که هستیم، با تلاش و کوشش خود به سازماندهی برگزاری مراسم روز کارگر همت گماشته و با طرح شعارها و مطالبات محوری و سایر مطالبات اقتصادی و سیاسی و طبقاتی خود، از جمله طرح شعارهای تبلیغی و ترویجی آئرناتایو سوسیالیستی و کارگری، کارگران را به اتحاد و مبارزه حول آنها فراخوانیم.

زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر

تابود باد نظام سرمایه داری

زنده باد سوسیالیسم

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست



Kar@fedayi.org



آخرین اخبار و گزارشات، مقالات، اطلاعاتی ها و نشریات سازمان را از سایتهای زیر دریافت کنید

www.fedayi.org

www.kare-online.org

برای تماس با سازمان اتحاد فدائیان کمونیست و یا ارگانهای آن با یکی از آدرسهای زیر تماس بگیرید

کار کمونیستی آنلاین

info@kare-online.org

روابط عمومی

webmaster@fedayi.org

کمیته کردستان

kurdistan@fedayi.org

کمیته تهران

tehran@fedayi.org

کمیته کرج

karaj@fedayi.org

کمیته آذربایجان

azer@fedayi.org

مسئولین پالتاک

paltalkroom@fedayi.org

کمیته امور پناهندگی

panahjo@fedayi.org



اعلامیه کمیته آذربایجان بمناسبت

اول ماه مه

بیرمای بایرامین بتون ایشچیلره ره

تبریک ئدیریک

بیرمای دونیا ایشچیلرین بویوک بایرامی یاخینلاشیر. بیرمای گونی ایشچیلره ایشده

ن ال چکیپ کاپیتالیسیم و سرمایه ساحابلارینین قاباقیندا واحد وال بیر صف لرینی نمایشه قورالار. بو نیل حساس بیر وضعیت گوره بیرمای بایرامی بتون آذربایجان ایشچیلرینه فرصت دیر کی ئوز ایستکلرینه اوجا سس ایله جامعه نین و دنیا ایشچیلرینین قولاقینا یتیر سین و ئوز ال بیر و متحد قدرتینی دولت و سرمایه صاحبیلارینا گوسترسین.

آیدیدیر کی بوگون اقتصادی بحرانین ادامه سینده، ایشسیزلیک، باهالیق و دولتین ایشچیلره قارشی سیاسی اقداماتین نتیجه سینده اوضاع گون به گون ایشچی صنفی و زحمت کش اینسانلارا چتین لشیر. رژیم ایشچیلرین فشار آلتیندا تنگه گلیب و اونلارین ناگزیر ایագالخیب و شورش ایتمکلرین قوروخور و اونا گوره ترپن کارگری توتوپ دوستاقا باسماقینان ایستیر ایشچیلرین تشکیلاتا صاحب اولماقلارینین قاباقین آلسین و اونلاری داغیشیق حالت ده حرکت دن و اعتراضدان و توپلانیشدان قویسون.

اونا گوره بیرمای ایشچی حرکتلرینه آیینش و ترپنیک ویرمه گه بویوک فرصتی. بو فرصتی الدن ویرمین و هر شکل ده کی ئوزوز سچیسینیز، بیرمای بایرامینی سازمان ورین.

اصلی شعار یعنی **ایش - او - و آزادلیق** ایستینی قاباغا قوروب و ئوز ایقتصادی و صنفی مطالبه لريله قارشیق ایشیگیه چخیب و بیرلیکده سرمایه دار طبقه سی و ئونون مذهبی دولتین قاباقیندا قدرتیزی نمایشه گورون. بیز تمام آذربایجان ایشچیلرین و زحمتکش اینسانتلاری بیرمای بایرامینین مراسمین توتماقا دعوت ئدیریک و ایستیریک کی هر بیرده وارسیز ال بیر ایسدن ال چکیب و بیر بیرده توپلانیب و دنیا ایشچیلرله برابر بو بویوک ایشچی گون مراسمینده اشتراک ئدین.

یاشاسین دنیا ایشچی صنیف بیرلیگی

یاشاسین بیرمای

بیرلشمیش کمونیست فدائترین آذربایجان کمیته سی

۸ اردیبهشت ۹۱

کار، مسکن، آزادی، جمهوری فدراتیو شورایی!